

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2015, čj. MV-125024-6/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, čj. 3 A 136/2015-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 6. 5. 2015 k Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ministerstvo jeho žádost zamítlo, neboť žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky. Odvolání žalobce zamítla žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví a žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Městský soud v Praze rozsudkem taktéž uvedeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[3] Stěžovatel má za to, že splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky. Stěžovatel se po skončení platnosti povolení k trvalému pobytu (4. 5. 2012) rozhodl požádat o mezinárodní ochranu. Ačkoli formálně ze spisu vyplývá, že stěžovatel podal tuto žádost dne 14. 5. 2012, není tomu tak. Stěžovatel se dostavil již dne 4. 5. 2012, kdy mu končilo povolení k trvalému pobytu, na ministerstvo s již sepsanou žádostí o mezinárodní ochranu. Po dobu 10 dnů mu však ministerstvo účelově znemožnilo žádost podat (*v žalobě stěžovatel uvedl, že byl po tuto dobu zadržen*), což mělo zásadní vliv na vyřízení jeho žádosti o trvalý pobyt. Žalovaná tuto skutečnost záměrně ignorovala, aby stěžovateli neumožnila zachovat lhůtu pro zachování kontinuity pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud ani žalovaná se touto skutečností nezabývaly a neověřily dostatečně skutkový stav. Žalovaná také neposoudila otázku přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele, neboť stěžovatel má na území ČR manželku a nezletilou dceru a obě zde mají povolen trvalý pobyt. Odloučení stěžovatele by tak představovalo zpřetrhání rodinných vazeb a zhoršení finanční situace rodiny. K tomu stěžovatel odkazoval na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2015, čj. 1 Azs 81/2016-33.

[4] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své vyjádření k žalobě a na obsah spisu. Ztotožnila se s posouzením věci, jak je provedl městský soud, a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval na území ČR od 4. 5. 2009 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo prodlužováno až do 4. 5. 2012. Z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu vyplývá, že dne 14. 5. 2012 požádal stěžovatel o mezinárodní ochranu a řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 10. 7. 2013. Ministerstvo stěžovateli azyl neudělilo, stěžovatel se proto bránil soudní cestou – po zamítnuté žalobě dne 8. 1. 2015 Nejvyšší správní soud zamítl též jeho kasační stížnost, a to dne 20. 4. 2015. Stěžovatel tedy splnil podmínku podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců – alespoň dvouletý průběh posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli byl po neúspěšném řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu udělen výjezdní příkaz platný od 6. 5. do 4. 6. 2015. Dne 3. 6. 2015 stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu.

[8] Do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí stěžovatel uvedl, že řízení o mezinárodní ochraně bylo zahájeno dne 4. 5. 2012 – tedy o 10 dnů dříve, než jak to vyplývá z evidenční karty. Ministerstvo poté dne 1. 7. 2015 vydalo rozhodnutí, kterým stěžovatelovu žádost o trvalý pobyt zamítlo.

pokračování

[9] Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí žadatel o povolení k trvalému pobytu pro zachování nepřetržitého pobytu na území podat žádost o mezinárodní ochranu nejpozději do 7 dnů po skončení platnosti povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel sice tvrdí, že mu ministerstvo bezdůvodně zabránilo podat žádost o mezinárodní ochranu, a v důsledku toho nedodržel lhůtu požadovanou v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale ničím konkrétním své tvrzení nepodložil. Jak již uvedl městský soud, jedná se o řízení zahájené na žádost a v tom případě správní orgán není povinen vyhledávat z vlastní iniciativy všechny relevantní důkazy. Pokud tedy do protokolu stěžovatel uvedl bez dalšího pouze větu: *„zahájeno řízení o azylu bylo 4. 5. 2012“*, měl k tomu předložit jakýkoliv další důkaz, který by jeho tvrzení prokazoval, nebo měl alespoň uvést další okolnosti, na jejichž základě by bylo možné toto tvrzení ověřit.

[10] V kasační stížnosti stěžovatel ani netvrdí, jakým způsobem mu ministerstvo zabránilo podat žádost o mezinárodní ochranu ve lhůtě. Naopak tvrdí, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se nevypořádala s námitkou libovůle správního orgánu, který neumožnil stěžovateli včas podat žádost o mezinárodní ochranu a neprošetřil navržené důkazní prostředky. V odvolání však stěžovatel takto konkrétní skutečnost neuvedl (o svém údajném desetidenním zadržení se zmínil až v žalobě), žalovaná se proto s tímto tvrzením nemohla vypořádat. Jak je již uvedeno výše, stěžovatel nedoložil žádný důkazní prostředek, který by tento *„projev libovůle“* prokazoval.

[11] Žalovaná (stejně tak ministerstvo v prvním stupni správního řízení) se ve svém rozhodnutí důkladně zaobírala i dalšími možnostmi, které jsou uvedeny v § 67 zákona o pobytu cizinců a které by mohly vést ke kladnému vyřízení stěžovatelovy žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dospěla však k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky zde uvedené, a své úvahy dostatečně zdůvodnila. Postupovala tak v souladu se zákonem, tedy i s § 68 odst. 3 správního řádu, jehož porušení stěžovatel taktéž namítal. Její postup není ani v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 23. 2. 2010, čj. 4 As 30/2009-67. Právní úprava v § 67 zákona o pobytu cizinců se totiž změnila, v době rozhodování NSS o věci 4 As 30/2009 neobsahovala konkrétní vysvětlení, čím se rozumí *„doba 4 let nepřetržitého pobytu“*. Ke dni rozhodování žalované v této věci však zmíněné ustanovení zákona již obsahovalo podmínku, že aby byla zachována nepřetržitost pobytu na území, musí cizinec podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději 7 dnů po skončení platnosti povolení k trvalému pobytu. Tuto podmínku však stěžovatel, byť pouze o 3 dny, nedodržel.

[12] S vyřizováním žádosti o povolení k trvalému pobytu měl stěžovatel již několikrát zkušenost (od roku 2009 do roku 2012 mu byl trvalý pobyt několikrát prodloužen). Byl tedy obeznámen se svými povinnostmi, které jako cizinec musí splnit, aby na území České republiky legální pobyt znovu získal. Je pochopitelné, že se stěžovatel snaží přenést odpovědnost za svou nepříjemnou situaci na správní orgány. Je však třeba podotknout, že je na stěžovateli, aby takovým situacím předcházel, pečoval o svá práva a dodržoval povinnosti, které jako cizinec na území České republiky má.

[13] Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu vznáší stěžovatel po celou dobu řízení o své žádosti. NSS má za to, že jak žalovaná, tak městský soud se s jeho námitkou již náležitě vypořádaly; může tedy pouze zopakovat, že v případě stěžovatele byl skutkový stav důležitý pro rozhodnutí o žádosti zjištěn dostatečně. Rozsudek městského soudu tedy není nepřezkoumatelný jen proto, že se soud ztotožnil s posouzením věci, jak jej provedla žalovaná.

[14] Také ohledně dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatele se již rozhodující orgány vyjádřily. To, že stěžovatel neobdržel povolení k trvalému pobytu – tedy oprávnění k pobytu na území České republiky s nejvyšším standardem – nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. V tomto případě se nabízí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, jak ve svém rozhodnutí uvedla žalovaná. Rodinné vazby proto nemusejí být nutně zpřetrhány tím, že stěžovateli nebyl udělen trvalý pobyt. Není pravda, že žalovaná otázku přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života neposoudila; její rozhodnutí tak není v rozporu s rozsudkem NSS ve věci 1 Azs 81/2016, na který stěžovatel odkazoval. Ani v tomto směru tedy vydaná rozhodnutí žalované a městského soudu nejsou nepřezkoumatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu